

[Kései házasság]

„mert sose fogtalak, szilárdul tartalak”

Rainer-Maria Rilke

7. TripleSec

A matringgombolyító, könnyű faalkotmányt elvitte magával Sopronba a legkisebb húgom. Ezért aztán az lett a munkafolyamat, hogy leültünk egymással szembe anyámmal, ő levette a matringról a fényes papírburkolatot, elhelyezte a fonalszövedéket a széttartott két kezemen, és nekilátott a gombolyításnak. Lassú munka volt, a cél pedig az, hogy a matring az ő kezében gombolyaggá alakuljon át, olyan puha szerkezetté, amely semmiféle módon nem akadályozza a kötést, tisztán gördül, az a dolga. Az a kérdés, persze, felmerül, hogy miért nem eleve gombolyagban forgalmazták a fonalakat, gépészeti oka van, nem is érdekes, az viszont bizonyos, hogy ez a picike hiánybensőséges perceket, félórákat, órákat hívott életre a családokban. A cserép-kályha meleget adott, a rádióból Chopin szólt, a füles fotelek mellett kicsi bögrékben hűlt a forralt bor, a beszéd témák pedig idilliek voltak: régi idők, gyermekek és nagyszülők, elveszett földbirtokok. Úgy gondoltam, most már ez lesz nekem az életem, szegénységtől fogant üres béke, talán még szép is. De aztán amnesztiát kaptam, mint Mindszenty bíboros, aki oly sok év után, nagy titokban elhagyhatta végre az Amerikai Egyesült Államok budapesti követségét, kivetették a rideg világba megint.

A Jégkuckóban találkoztunk, egész éjszakás lokál volt, durva és régimódi helynek számított, most egy ostoba szökőkút áll a helyén. Félhomály, bárpult, asztalok, köztük kicsi táncparkett, a falak mellett körben pedig kétszemélyes egységek, intimitás az előző rendszerből, nem is lehetett tudni, hogyan maradhatott meg. Én egy kis pohár TripleSec-et szopogattam órák óta, ő pedig a sokadik pohár sörét itta, korsó talán nem is volt. Egyfolytában beszélt. Rám se nézett, de úgy szólt hozzám, mintha én is férfi lennék, talán éppen ő.

Regényrészlet.

Nem, soha többé, inkább ezt a darab falat itt, arra fogok rámászni, hátulról tömöm belé, legalább nem látom az arcát, nem látom az arcát, ami pontosan olyan, mint az enyém, baltával faragták ki, csak úgy nagyjából, a közepén meg akkora az a hatalmas, görbe orra, mintha egy macskacápa úszna a képe közepén, nagyon undorító, nagyon veszélyes, a belem fordul ki tőle, de így legalább nem látom, ha tudom is, hogy ott van, nem lehet elfelejteni, hogyan is lehetne, de nem megy tovább, nem bírom tovább, feküdjön le vele az, aki akar, én már nem akarok, soha többé nem akarok vele, annyira borzasztó, nem akarom, néha naponta akár többször is, jövök haza, a gyerekecske már alszik, ő berúgott, már az előszobában letépi az övem, letolja a nadrágomat, szopja a farkamat nyöszörögve, felhúzza a szoknyáját, hanyatt lök, az ölembe ül, hintázik, őrjöng, élélvez, igyekszem minél hamarabb élélvezni én is, nem bírom vele, ő meg csudásan gazdálkodik a saját löketeivel, fekszünk a nedves undormányainkban, a bejárati ajtó nincs is kulcsra zárva, ha bejönne rajta valaki, azt is megerősokolná a hatalmas testével, mert telhetetlen, kielégíthetetlen, soha nem telik meg, és már hízik is, a szülés után olyan lett a hasa, mintha vízszintesen rákötöztek volna egy óvodás gyereket, most lopja el, alig lehet hozzáférni az altestéhez, kényelmesebb lenne hátulról, rávetném magam, belekapaszkodnék a hatalmas csöcseibe, azok is hogy lógnak már, nem ez volt megígérve, tömném, tömném, ha pedig nem megy, akkor körberöhög, hová lett a gerendácska, kislefő, elfáradtál, vagy mi van, meg tudnám ilyenkor ölni, de csak pofonokat adok neki, meg tolom alulról, ilyenkor néha visszakeményedik, káromkodom, tolom, ő meg röhög, borzasztó hangon, ilyen lehet a halál röhögése, jó neki, de kiröhög, igyekezzél, puhapöcs, mindjárt jó lesz, abba ne hagy, ne merd abbahagyni, a parancsra mindig lekonyulok, tovább röhög, csináld, csináld, csináld, én meg másokra gondolok, az igazgatóhelyettes asszonyra, valamelyik takarítónőre, meg rád, drága Magda, neked teszem a jót, rád izgulok, attól mindig feláll, vagy akár valamilyen férfira.

Addig ivott, amíg el nem ájult. Hazavittem taxival a Szőlő utcába. Ruhástul fektettem le, levettem a szemüvegét, sokáig néztem, ahogy sörszagú szájából csorog a tiszta nyál.

8. Fiume

A gimnázium tanári karának évváró vacsorája, mint majdnem minden évben, ezúttal is a Csaba Étteremben volt. Fidel Castro a legnagyobb magyar

kommunistákkal a Balatonon csónakázott, mi pedig csontlevest ettünk a hajdani Fiumében, hortobágyi palacsintával és dobostortával, mindenki kapott hozzá egy tömény italt meg egy pohár félédes bort. Műgyöngy volt a nyakláncom, csak a térdemig ért a ruhám, a magas sarkú cipőm pedig az anyámé volt, de elkértem tőle erre az estére, felülmúlhatatlan, háború előtti minőség. A véletlen hozta úgy, a sors, az Úristen, vagy valakinek a jósága, gonoszága, hogy kettőnket egymás mellé rendelt az ülésrend. Bárdi Magdolna, Gavenda Péter, természettudományok és testnevelés, két igazi jó barát, de aztán csak óvatosan, nevetett a jóságos Boglia Gábor igazgató úr. Ettünk, ittunk, táncoltunk, ajándék volt az az est.

Amikor Gavenda tanár úr meghívta Bárdi tanárnőt a bárpulthoz egy pohár frissítő pezsgőre, meg kellett tudnia, hogy a tanárnő gimnáziumi ballagásán, 1963-ban, az osztály annyira későn kezdett a szervezéshez, hogy már egyáltalán nem volt méltó vacsorázó hely a városban. Harminchat ember, könnyű étel, élőzene, táncparkett: már-már lakodalmiak voltak az igények, nem volt könnyű a helyzet. Mindenki utánajárt egy-egy lehetőségnek, nem volt eredmény. Ekkor jelentkezett az osztály bohóca, és azt a javaslatot tette, hogy menjenek az Árpád Fürdőbe, ott neki medencés ember az egyik nagybátyja, talán rajta át meg lehetne beszélni az intézménnyel, hogy estére eresszék le nekik az egyik medence vizét. Körberöhögték a gyereket, de ő nem zavartatta magát. Az uszoda túl mély. A gyerekmedence túl kicsi. De az a középső medence, az éppen megtenné. Hogy próbálják meg, utánajár, ha megengedik. Megengedték, utánajárt, s így amikor elballagtak, már csak rá kellett pihenniük, s tárt kapukkal, díszőrséggel és a hely tekintetében teljesen *gratis* várta őket a város fürdője. Komplet vacsora, válogatott italneműek, emelvényen állt a hatfős tánczenekar, a betonaljú medence pedig olyan szárazra és annyira illatosra volt mosva és törölve, hogy csak úgy röpködtek fölötte a klórmentes, fiatal testek. Bizonyos párokat el-elnyelt a környező bokros terület. Némely dologtalan marha azt is kiszámolta, mennyi vizet kellett ma leereszteni, s holnap reggelre visszatölteni. Először a zenészek távoztak, aztán fölkelt a Nap, s csak utána ment haza az osztály. Egyetemista lett belőlük, vagy gyárkapun belüli munkanélküli, de ez a bölcselkedés a kapatos Gavendát már egyáltalán nem érdekelte. A Rakéta karóráját nézegette. Talán haza kellett volna már mennie.

És nekem, Bárdi Magdolna 4/a osztályos tanulónak, csak ekkor jutott az eszembe, hogy az osztály bohócát Palotás Gabinak hívták, a nagybácsi Pali bá volt, későbbi hírhedt teremőr, a díszőrség két főből állt, a zenekar neve az volt, hogy A Palota Bohócai, hogy 100 × 50 × 1 az éppen 5000, és az is,

hogy bizony én is jártam a Fürdő bokrai között. Csodálatos este volt, nem lehet visszahozni, ez az életem magva és veleje, hozzáköt a vertikális honvágy, és én mégis elfelejtettem, kezdtem már elfelejteni, és akkor jön ez az ittas tolómérce, és mindent felidéztem velem ez a könyörtelen lift, ez a kognitív elevátor.

Indulnia kellett, kinyögte végre. Nekem is el kellett mennem. Váratlanul hosszú volt gyalog az út a Szőlő utcáig. Kell nekem ez a férfi, arra jutottam.

9.

Cigánypecsenye

Aztán, ahogy *A Pál utcai fiúk* végén, megérkeztek a tervezőmérnökök. Letették az eszközeiket a Franklin és az Illésházy utca sarkára, és megépítették a lakótelepünket. A parasztokból munkások lettek, nem fértek el. Nekik épültek ezek a panelházak. Tetszetek is, hihetetlen emelkedés, már-már polgárosodás, de szerintem ne legyen ilyen opció. A mérnökök mindenesetre az eszközeik helyére építették fel a diadalmas kisvendéglőjüket. Az lett a neve, hogy Fehér Galamb. Ezen a helyen túl már csak vasúti sínek vannak meg Jamina. Földig érő üvegablakok a jókora betontéglán. Előtte vastag sár. A balassagyarmati túsdráma évében is ez volt Gerendával a helyünk.

Ő éppen evett. A sült, sós, borsos sertésszeleten fonnyasztott hagyma feküdt, meg rádobtak egy kakastaréj nevű sültszalonna darabot, és adtak hozzá bőven krumplit is. Amikor Gerenda megrendelte az ételét, a felszolgáló vicce az volt, hogy igen, van cigánypecsenyéjük, hozza is, csak akkor esetleg lesz egy kis baj a zenével – zene egyáltalán nem volt a helyen. Gerenda nem nevetett. Felnézett a pincérre. Sokáig nézte. Én is cigány vagyok, végül ezt mondta. A kijelentés nem volt igaz, az ember mégis eloldalgott. Sört hozott az ételhez, kenyérszeleteket, meg némi káposztával töltött cseresznyepaprikát. Gerenda rágta a sertéscombot, és közben a japán fekete marháról beszélt, néhány évvel ezelőtt, egy verseny után megkóstolhatta Vlagyivosztkban.

Azt mondta, a japán fekete marha nagyon szép állat. Fekete bőr, fehér szarvak, a húsa is sötét. A zsírokat két helyen tárolja. Az egyik hely a bőr és a hús között van: ez sárgás színű, és közönséges szalonnának tekinthető. A másik hely benne van a húspan. Oda szórja szét a maradék zsírokat ez a különös állat. A szétszóródott fehér zsír márványos jelleget kölcsönöz a húsnak. A zsírokat lassan, precíz fatűzőn, ki kell égetni, és külön-külön kell forgalmazni. A szalonnazsír méregdrága, a márványzsír aranyárú, mert

jó része beleég a húsba, ami pedig alig-alig kifizethető, ő maga a szovjetek ajándékaént jutott hozzá. Volt rajta valamiféle japán szósz, de önmagában is tökéletes étel. Itt aztán, végre, magára ismert, hirtelen elviccelte. *És mint komor bikáé, olyan a járása.*

Az esztétikáról fogalmam sincs. Az irodalomhoz nem értek. A kötelező olvasmányokon kívül nem olvastam szinte semmit. De Arany János verse szép volt. Annyira szép és annyira erős, hogy Gerenda japán fekete marháját is azonnal bevilágította nekem, világosan láttam, hogy a japán fekete marha maga a mű, egy nagy halmaz, amiből ki kell égetni a fölösleget, elégetni a szalonnát, a márványt, csak a színhús maradjon, a beleégett zsiradékokkal, a zsiradékok hiányaival, azt kell enni, azt kell falni, azt kell zabálni, újra és újra, míg csak része nem lesz te is az elérhetetlen egésznek, de Gerenda azért könnyedén elhessegette volna magától ezt a mégiscsak esztétikai jellegű értelmezést, nem is mondtam el neki.

Befejezte az evést. Nem maradt a tányéron semmi, csak néhány kenyérhéj-darab, meg a kakastarék külső burkolata, a megégett, megpöndörödött disznóbőr, némi maradék szőrrel a hanyag perzselés után. Ült az asztalnál, egy fogpiszkálót rágott, nem akart rászokni a cigarettára. Odaintette a pincért, nagy borraivalót adott.

Akkor már két gyereke volt, ők meg az asszony rég megették már a Wartburgját. Egy Csepel Velencét használt, arra ültetett fel. Elővett a bőrtáskájából egy kispárnát, azt tette rá nekem a csomagtartóra. Hazavitt, közben végig füttyölt, ne kelljen beszélgetnie.

10. Vera

A Watergate-botrány idején, Georges Nixon elnök leváltásakor Gavenda Péter már középiskolai testnevelő tanár volt, a gimnázium megbecsült igazgatóhelyettese, fiatal korához képest szembeötlően előkelő volt az eredménye. Boglia Gábor igazgató úr néha kioktatta őt az üzemvezetés legfontosabb elvi és gyakorlati kérdéseiről, amúgy tette a dolgát magától: ünnepeket, eseményeket, versenyeket szervezett a gimnazistáknak. Tanítás, edzés, kollégium, adminisztráció: minden területen nagyon szépen haladt, de ideje, hát, ideje az már egyáltalán nem maradt rám.

Bár a gimnáziumban valóban Wohlmuth Smaca volt a legjobb barátnóm, az akkoriban legfontosabb céloknak nem felelt meg: egyáltalán nem tetszett

neki Gerenda, szinte észre sem vette, magának való hólyagnak tartotta. Nekem olyan ember kellett, aki annyira és éppen úgy vonzódik hozzám, mint én. Kellott volna nekem egy tükörkép, egy vetélytárs, egy konkurens. Kihallgattam volna őt, mert ismeri a férfit, jártas benne, ért hozzám. Sokáig kerestem ezt az embert a rajongók között.

A választásom azért esett Verára, az orosz nyelv tanárára és titkos olasz-
oktatóra, mert benne egybeforrhattam Gerenda igazi képével és azzal a
másodlagos tükörrel, amely engem tükrözött vissza. Nem tudott rólunk
semmit, mégis leolvashattam az arcáról saját féltékenységemet. Fontoskodó
locsogás a távollevőről. Az objektív természet kettős megerősítése. Azonos
körülmények, kettős tekintet. A tárgy bizonyított. Be van bizonyítva a léte,
az ereje. Hallgattam, de azt éreztem, hogy igazam van. Igazam van, amikor
boldog vagyok, megbántott vagy nyugtalan. Boldogan fizettem Verának a
kávét, unikumokat, csodálatos volt a hirtelen megbeszélhetővé vált éle-
tem a Palma Presszóban.

De azt már, persze, nem tudtam, hogy amikor Gerenda Verára panasz-
kodott, amikor ócsárolta őt, végeredményben hogyan is válaszoljak neki.
Egyfelől nemes dolog nem visszaélni Vera bizalmas feltárulkozásával, amely
mégiscsak megerősíti a helyemet. Másfelől óvatos vagyok. Ugyanazt, majd-
nem ugyanazt a helyet foglalom el, mint vetélytársam. Eltöröltetik a pszicho-
lógia, eltöröltetnek az értékek, nincs etika, nincs morál: semmi nem szava-
tolja, hogy egy szörnyűséges napon ne legyek magam is az ócsárlás tárgya.
Néha magam zengem Gerenda előtt Vera dicséretét. Ami ellen aztán ő maga
tiltakozik a leghevesebben. Annak idején sokat gondolkodtam ezen. Arra
jutottam, arra a paradoxonra, hogy a hárompólusú kapcsolatban a közös
emberi tárgy, maga Gerenda, a legfőbb. Tűnj el, Gerenda, már nem
kellesz nekem.

Így lettem hirtelen idegen. Visszavonultam a valóságtól és a világtól.
Anyám motringjaitól eltekintve szembekerültem vele. Jégbefagyott a világ-
festményem. Meg akartam írni ezt a folyamatot. Rögzíteni akartam azt az
üres és sérülékeny anyag tömeget, akivé váltam. Elmerültem a nyelv zűrzava-
rában. Sok volt és kevés, terjengős és szegényes, nem ment, hiába próbálkoztam.
Nem készültem a gimnáziumi óráimra. Nem javítottam ki a dolgozatai-
kat. Az osztályom abban az időszakban nem is értette, ki vagyok.

Aztán a próbálkozások közepette lassan, nagyon lassan megértettem né-
hány dolgot. Megtudtam, hogy nem a másikért irunk. Megtudtam, hogy a
dolgok, amiket nagy nehezen mégiscsak megírok, soha nem fognak megked-
veltetni a férfival. Megtudtam, hogy az írás nem kompenzál, és nem szub-

limál semmit. Hogy az írás pontosan ott van, ahol te nem vagy, nem voltál, és nem is lehetsz soha. És hogy éppen ezért csakis Gerenda tudná megírni az én szerelmes regényemet. Aki már eltűnt. Mert én eltűntettem. Tanítás, edzés, kollégium, adminisztráció, feleség, gyerekek, család: nem volt már itt nekem.

11. Tisza cipő

Gyerekkoromban úgy volt, hogy ha, kivételesen, banán érkezett a családba, apámat, családi kapcsolatai révén, néha beengedték a kommunisták dollár-bolt-jellegű elit-üzletébe, meg kellett osztoznunk a darabokon. Az egyik osztotta, a többiek választottak. A banán általában csúnya volt, zöld vagy túlérett. A darabolás igazságtalan. A választás zajos. És gyűlöltem az egész rendszer mélyén megbúvó pedagógiát. A tábla tejsokikat is osztottuk. Mindenki egy kis kockát kapott. Az eredmény némileg hasonlított is az igazság-hoz. A banán osztása nem. Elhatároztam, hogy ha majd nagy leszek, minden banánt egyedül fogok magamba tömni. Magamba tolom az egész Szerencsi csokit. Teljes zacskó Nyugi cukorkát fogok fölfalni. Leöntöm egy üveg Pepsivel. Most már nagy vagyok, de soha nem csináltam semmi ilyesmit. A szocialista pedagógia erős eszköz, most is győzött.

Azért gondolkodtam ezekről a dolgokról, mert a zánkai úttörőtábor fel-
avatása alkalmából Gerenda azt javasolta, hogy találkozzunk a város össze-
vont gyermekintézményében. Bölcsőde, óvoda, általános iskola, alsó és felső
tagozat: elit képzés a politikai, szakmai és élsportoló elitnek. Az asszony be
nem teszi a lábát oda, azt se tudja, hol van. Gerenda azonban késett, én meg
ücsörögtem kint a folyosón, a tornapadon, volt időm a meditációra. Itt
egészen ették a gyerekek a banánt. Néha volt narancs is, vagy kaptak egy
negyed grapefruitot, annak volt legnagyobb a sikere.

Gerenda legyintve érkezett. Meg ne kérdezzem tőle, hogy miért késett,
olyan jelentőségű dolog tartotta vissza, ami őt már a pusztá felemlítéssel
újra megalázná. Középkék Adidas melegítő felső volt rajta, az volt az egyen-
ruhája, annyira felhúzta rajta mindig a cipzárt, hogy a szája általában ki se
látszott. Az alatt egy kifakult, valaha kék rövidnadrágot viselt, a ruhadarab
becsületes neve az volt, hogy klottgatya. Rövid frottír zoknija volt, csíkos, de
véletlenül se nemzetiszín, a cipője pedig a martfúji Tisza cipőgyárból érke-
zett, a színét ma fáradt fehérnek mondanám, állítólag minden negyedévben

kapott két párat, negyvenhatos méretben, kiutalta neki a Párt. Gyönyörűre koptatta ezeket a csukákat is. Hajszálpontosan illettek a lábára, puhán ölelték körül, a folyamatos kontaktus a salakkal pedig enyhén elszínezte a bőrt, s megjelölte a fehér színén azt, hogy az idea meg a matéria között mégiscsak van valamiféle határ. A zokni csíkjai fölött pedig elkezdődött igazi kedvencem, a vádli. Függszemes izomkötegek, folyamatos mozgásban, ezen a ponton némaságában is folyton zenél a test. Fejét kicsit lehajtva megállt a játszószoza ajtajában. Apró talpacskáikon máris rohantak feléje a gyerekei.

A magas test magányosan állt az ajtóban. Két oldalt a feléje futó gyerekek, az egyiknek lapát volt a jele, a másiknak pillangó. A háttérben álló ablakon beáradt a fény, elötte egy óvónő és két dadus tevékenykedett. Elégedett voltam a képpel. Stabilan áll elöttem ma is. Meg kellett értenem belőle, hogy ha Gerenda meghalna, súlyosan megbetegedne, vagy el kellene utaznia messzire, akkor is arra lennék ítélve, hogy egészen a halálig szerelemről szerelemre bolyongjak. Meg kellene találnom újra ezt a középkek melegítőt, ezt a kopott gatyát, a piros-kék-piros frottír zoknit meg a Tisza sportcipőt, Martfű, Lenin út 1., és ezeket a csodálatos vádlikat, amik annak idején Valerij Brumelnél és Robert Savlakadzénél is magasabbra repítették őt, hogy újra itt muzsikálhassanak nekem, az óvoda színes folyosóján, a gyerektalpak gyorsuló csattogásában.

12.

Let's Stick Together

Vera Jugoszláviában járt. Ott egy kicsit más volt a zenekultúra, másként nézett ki a bakelitpiac. Nekem egy kislemezt hozott, vallomásként. Bryan Ferry énekel rajta, meg egy kicsit a Rolling Stones frontemberének a felesége. A szám címe az, hogy Let's Stick Together. Föltettem a lemezjátszóra. Sokáig nem bírtam levenni. Olyan erő, olyan sikolyok, annyi könnyedség, annyi ironia, hogy a mi világunkban, Csupati és Kántor kutya világában, semmi ilyesmi létre nem jöhet. Csodálatos lemez, most is őrzöm, nincs az a pénz, amiért kidobnám.

Bizonyos értelemben szerettem a gimnázium pince-menzáját, de voltak olyan hónapok, amikor átjártam a Kner ebédlőjébe, remek menükkel szolgáltak. Szellősebb volt a tér, nagyok voltak az ablakok, besütött rajtuk a déli Nap, és lehet, hogy itt is alumíniumból voltak az evőeszközök, de nem látszott rajtuk. Általában Smacával voltam, de mentem egyedül is. Az Ugrás

Napján is egyedül voltam. Szörnyű volt az esemény, én mégis tudtam, hogy valami nagyon-nagyon jót jelent, valami nagyon-nagyon rossznak a végét. Nagyon közlelől láttam, voltaképpen én voltam a koronatanú.

Végeztem az ebéddel. A pincér elvitte a terítéket, hozott nekem egy kávét. Lassan megittam, kiléptem az utcára. Az árnyékot a Kner tornya szolgáltatja. Az alatt álltam, és dúdoltam a számomból, hogy come on, come on. Anynyit lehetett hallani, hogy valaki egyre magasabb hangon ordítva közeledik. Gyorsan jön, egyre gyorsabban, a zaj pedig olyan, mintha valamit kidobtak volna az emeletről: hűtőszekrényt, ragadozó madarat, embert. Ordít, sikít, döngve becsapódik. Öltönyös fiatalember volt, hason érkezett, mintha úszott volna. Földet ért, felpattant vagy két méter magasságig, visszaesett. Újra fölpattant, lassan elcsitult. Nem mozgott tovább. Testének minden pólusából csorgott a vér, hatalmas tócsában feküdt. A feje annyira hátrafordult, amennyire életben lehetetlen. Lapos volt a feje, a hatalmas erők keresztben összenyomták. Nem voltak már szemei. A lyukak mégis engem bámultak. Úgy üvöltöttem, mint a számomban a nő. És tudtam, hogy Csupati világa nemsokára véget ér. Aztán jöttek a rendőrök, és visszatereltek az étterembe.

Ott váraoztunk valamennyien, senki se be, se ki, amikor megtalált a telefonhívás. Boglia igazgató úr volt, és arról értesített, bocsánatomat kérve a zavarásért, hogy most jött a hír a kórházból: Gavenda tanár úr felesége meghalt. Jó lenne, ha a férj megkeresné őket, de egyelőre nem találják. Nem tudom-e, véletlenül, hogy merre jár a tanár úr. Tudtam az asszony betegségéről. Dragossy Zsuzsát néhány hét alatt vitte el a rák, megette a testét, egyszerűen fölfalta. Nem gondoltam, hogy ennyire gyors lesz a folyamat. De azt, hogy Gavenda épp most hol lehet, azt nem tudtam. Letettem a telefonkagylót. És aztán elkezdtem örülni hahotázni. Aztán a nevetés sírásba csapott át. Telesírtam a könnyeimmel a Kner-nyomatos vászonszalvétát, vörös lett a felület a rúzsomtól. A rendőrök nem is értették. Poszttraumatikus sokk, ezt ismételtették.

Pedig nem erről volt szó, hanem arról, hogy véget ért a fogság, véget ért a váraozás, és megadva a gyásznak, ami a gyásznak jár, a következő évben hozzámegetek majd végre Gavenda Péterhez, a békéscsabai Rózsa Ferenc Gimnázium igazgatóhelyetteséhez, volt válogatott magasugróhoz, felnevelhetem a gyerekeit, lesznek nekünk is sajátjaink, és a templomi házasság szent ölelése által, így gondoltam akkor, bekövetkezik majd mindent betöltő, teljes, égi és földi egyesülésünk.

© Bóna István